

Щомъ наближи, тогава чакъ се втурна въ бѣгъ. То бѣга, а ушитъ му — допрѣли на гърба. Стрелка се като лудо.

Едва стигна предъ лъва, а той, цѣлъ запѣненъ отъ гнѣвъ, се развика:

— Защо закъснѣ толкова? Искашъ да ме накарашъ да умра отъ гладъ ли?

Но зайчето смирено колѣничи и съ най-кротки думи каза:

— Гос одарю, прости на твоя вѣренъ поданикъ! Преди да ме накажешъ, изслушай ме и не разваляй напраздно апетита си отъ излишенъ гнѣвъ!

Лъвътъ приклекна гордо срещу зайчето и каза:

— Говори, никаквецо!

Издигна чакъ сега ушитъ си зайчето и зальга:

— Господарю, азъ не бѣхъ ти изпратенъ за закуска. Азъ трѣбваше да ти послужа за обѣдъ. Трѣгнахме, значи две зайчета — азъ, и това за закуската — но изведнажъ ни срѣща при езерото другъ лъвъ и казва: „Стойте! Ни крачка повече! Ще ви изямъ!“ „Какъ — казвамъ му — ще ни ядешъ, когато ние сме пратени за обѣдъ и закуска на нашия царь!“ Та като ревна оня ми ти лъвъ! „Царь ли — казва? Азъ съмъ тука царя, никой другъ“... Хвърли се и изяде закуската ти, а азъ, като плюхъ на краката си, въздуха рѣжехъ по пята... И затова идвамъ късно за закуска, а рано за обѣдъ“...

Кипна лъвътъ отъ гнѣвъ. Царь ли? Кой другъ смѣе да се препоръчва за царь?

— Какъвъ бѣше тоя лъвъ? — попита съ пѣна въ уста царътъ на животните.

— Досущъ приличаше на тебе, господарю, само че нѣмаше тая благородна осанка. Ти си единъ. А, иначе, колкото тебе, и грива като твоята...

— Заведи ме при тоя самозванъ царь! — изгърмѣ така силно лъвътъ, че цѣлата гора се затресе.

— Завеждамъ те, царю, защо не!

Вървѣха, вървѣха, стигнаха до дълбокото езеро на края на гората. Зайчето показа водата и рече: „Ей тука се скри“.

Лъвътъ надникна, видѣ образъ на единъ лъвъ тамъ, изрева и съ хвърли въ водата. Езерото бѣше дълбоко. Той веднага потъна и се удави.

Така умното зайче спаси цѣлото животинско царство отъ лошия му царь.

Мария Грубешлиева

ВРАБЧО И ДАНЧО

Тази вечеръ Врабчо се прибра гладенъ. Кацна на опушения коминъ и изтръси изцапанитъ си пера. Притвори очи, попримига и се загледа въ червения кръгъ на залѣзващото слънце. Децата, умсрени отъ игри, се прибираха — всѣко къмъ своя домъ. Тъ вър-